

PHƯƠNG PHÁP VÀ PHONG CÁCH PHÊ BÌNH VĂN HỌC CỦA VŨ NGỌC PHAN (NHÌN TỪ TÁC PHẨM *NHÀ VĂN HIỆN ĐẠI*)

Vũ Thanh Hà¹

TÓM TẮT

Bài viết nghiên cứu phương pháp và phong cách phê bình văn học của Vũ Ngọc Phan, một trong những nhà lý luận, phê bình hàng đầu của văn học Việt Nam hiện đại. Ông thuộc thế hệ những người đi tiên phong trong việc ứng dụng phương pháp phê bình hiện đại vào khoa học văn học ở Việt Nam. Với thành công của tác phẩm Nhà văn hiện đại, Vũ Ngọc Phan đã tạo ra một phong cách riêng trong phê bình văn học.

Từ khóa: Vũ Ngọc Phan, phê bình văn học, phong cách, nhà văn hiện đại.

1. ĐẶT VẤN ĐỀ

Vũ Ngọc Phan là một trong số không nhiều những nhà phê bình lý luận hiện đại có nhiều đóng góp cho nghiên cứu văn học ở Việt Nam vào những năm trước Cách mạng tháng Tám 1945. Ông là một người có ý thức rất rõ về vai trò của công tác lý luận phê bình trong đời sống văn học. Vũ Ngọc Phan là một trong những người có đóng góp to lớn trong việc xây dựng nền lý luận phê bình văn học Việt Nam hiện đại. Không chỉ là một nhà nghiên cứu, sưu tầm văn học dân gian, Vũ Ngọc Phan còn là một chuyên gia lý luận phê bình văn học vào hàng những người “đi tiên phong” trong việc ứng dụng phương pháp phê bình hiện đại vào khoa học văn học ở Việt Nam. Trong đó, *Nhà văn hiện đại* được xem là công trình xuất sắc nhất. Với tinh thần lao động hết sức công phu, nghiêm túc, đầy tâm huyết và sáng tạo của một bộ óc sắc sảo, tinh tế, với phong cách và phương pháp nghiên cứu khoa học, ông là tấm gương cho các thế hệ những người làm công tác nghiên cứu phê bình lớp sau học tập.

2. NỘI DUNG NGHIÊN CỨU

2.1. Phương pháp nghiên cứu, phê bình khoa học, hiện đại ở Vũ Ngọc Phan

Để trở thành một nhà phê bình văn học thực thụ, ngoài lòng yêu văn chương và quý trọng các tác phẩm của các nhà văn cùng thời, cũng cần phải có phương pháp làm việc khoa học, đúng đặc trưng. Phê bình văn học đòi hỏi người ta vừa có năng lực cảm thụ văn chương lại vừa có trí tuệ mẫn tiệp để đưa ra những lời khen chê hợp lẽ. Chính vì những lẽ đó, người làm công việc phê bình trước hết phải có một thái độ trân trọng, trân trọng đây không chỉ là lòng yêu mến, ân cần thật sự đối với công phu lao động nghệ thuật của người

¹ Giảng viên khoa Khoa học Xã hội, trường Đại học Hồng Đức

khác mà còn là cách làm việc thận trọng, nghiêm túc trong khi nghiên cứu nó. Khi đưa ra những nhận định về một tác phẩm văn học, người phê bình cần phải có một thái độ khách quan không có chút định kiến nào, tìm hiểu cho hết các phương diện, các yếu tố của tác phẩm, luôn luôn áy náy rằng còn dụng ý thâm kín nào của tác giả mà mình chưa thấy hết. Tất nhiên vẫn phải thừa nhận tính chủ quan, có lúc cực đoan của người nghiên cứu, phê bình. Bởi vì, chính tiếng nói chủ quan sẽ tạo nên những cách nhìn riêng biệt, sắc sảo về những vấn đề trong tác phẩm.

Trong sự nghiệp nghiên cứu phê bình, Vũ Ngọc Phan đã xác định rõ phương pháp của mình, cũng như những cơ sở lý thuyết mà mình lấy làm điểm tựa. Ông “hoan nghênh cái lý thuyết phê bình Brunetiere về luật tiến hóa” nhưng lại phê phán tính “độc đoán, thiên vị” của tác giả lý thuyết này trong công việc phê bình. Vì vậy, ông chủ trương dùng “một phương pháp tổng hợp”, phù hợp với “hoàn cảnh văn học” và “trình độ trí thức của dân tộc”. Ông làm việc “theo phương pháp khoa học và căn cứ vào những bằng chứng xác thực để phê bình, sự khen chê không bao giờ vu vơ cả” [2; tr.283].

Vũ Ngọc Phan đã chọn lọc, sắp xếp để phê bình các nhà văn *theo tiến trình lịch sử*. Trước hết là các “nhà văn lớp đầu”, “hồi mới có chữ Quốc ngữ”. Đó là các nhà văn trong nhóm *Đông Dương Tạp chí* và *Nam Phong Tạp chí*, phân loại theo nhóm “Các nhà biên khảo và dịch thuật”, “Các tiểu thuyết gia và thi gia”. Sau đó, là “Các nhà văn lớp sau” bao gồm “Các nhà viết bút ký, viết lịch sử ký sự, các nhà viết phóng sự, các nhà phê bình và biên khảo, các kịch sĩ, các thi sĩ, các tiểu thuyết gia”. Với quan điểm tiến bộ và hiện đại, Vũ Ngọc Phan chủ trương: chỉ lựa chọn, giới thiệu, phê bình các nhà văn có tư tưởng mới, có sự đổi mới, có nét đặc sắc riêng về nghệ thuật; phù hợp với nhu cầu, trình độ văn hóa của người đương thời. Ông đã mạnh dạn giới thiệu, phê bình một số tác giả mới xuất hiện, hoặc chỉ có tác phẩm in lẻ (chưa thành tập), nhưng đã hứa hẹn một sự đổi mới văn chương (Phạm Duy Tồn, Nguyễn Bá Học).

Trong cuốn sách phê bình của mình, Vũ Ngọc Phan đã lần lượt giới thiệu các thế hệ nhà văn (từ hồi đầu có Quốc ngữ) cho đến sau này. Sự khen chê, sự nhận định và đánh giá của nhà phê bình Vũ Ngọc Phan nói chung là khá chính xác dựa trên những “bằng chứng xác thực”, dựa vào những sự phân tích tỉ mỉ, sự thẩm bình tinh tế, sự thẳng thắn trong thái độ, sự vững vàng trong bản lĩnh của một nhà phê bình khoa học chân chính. Trong quá trình phê bình tác phẩm, tác giả văn học, Vũ Ngọc Phan luôn có ý thức đặt tác phẩm, tác giả đó vào hoàn cảnh lịch sử cụ thể. Làm như vậy, mới có thể đánh giá một cách chính xác, thỏa đáng, công bằng đối với những tác giả, tác phẩm cụ thể, không rơi vào tình trạng “thiên vị” hoặc “a dua” theo dư luận của người đời.

Nguyễn Ngọc Thiện đánh giá cao phương pháp phê bình của Vũ Ngọc Phan khi cho rằng: “Ở đây ta thấy được rằng Vũ Ngọc Phan so sánh các loại văn chương tiến hóa “chẳng khác nào các loài động vật, thực vật”, sự phân chia, xét đoán chúng theo các tiêu chí đặc trưng chung của nhóm loài, trong đó mỗi cá thể vẫn giữ được cái riêng biệt, đơn

nhất của mình, thì đối với công trình của chính ông, ông cũng mong mọi người đọc, trước hết đặt nó đúng vào thể loại của nó là sách phê bình tác phẩm và tác giả, có như vậy, sự đánh giá đó mới có cơ sở khoa học, hệ thống và “có quy củ” [3; tr.175].

Có thể nói, Vũ Ngọc Phan đã tiến hành phê bình văn học theo phương pháp của văn học sử, nhìn nhận văn học Việt Nam như một quá trình tiến hóa. Mặc dù ông luôn khẳng định công trình *Nhà văn hiện đại* không phải là một công trình văn học sử và ông cũng không có ý định làm công việc nghiên cứu lịch sử văn học. Điều này đã được ông chỉ rõ trong phần *Kết luận* của *Nhà văn hiện đại*. Tuy nhiên, xét công trình nghiên cứu phê bình của Vũ Ngọc Phan, có thể nhận thấy công việc mà ông đang làm gần với công việc của một nhà biên soạn lịch sử văn học. Khi ông chia nhóm và đặc biệt là phân chia theo tiến trình “hồi mới có quốc ngữ” và “những nhà văn lớp sau”. Mỗi bước phát triển của văn học đã được Vũ Ngọc Phan đánh giá rõ ràng, từ thấp đến cao, từ học tập, mô phỏng các tác phẩm văn học nước ngoài, thiên về phỏng tác đến chỗ độc lập sáng tác theo nhu cầu tâm lý dân tộc. Ông đã nhận thấy sự phát triển của nền văn học nước nhà từ chỗ chỉ có các nhà biên khảo, dịch thuật đến chỗ có đầy đủ các kiểu nhà văn theo thể loại, như một nền văn học phát triển trên thế giới. Đáng chú ý là sau khi phê bình một nhà văn hoặc nhóm nhà văn, Vũ Ngọc Phan thường đưa ra kết luận về từng nhà văn hoặc nhóm tác giả. Chính những kết luận ấy đã tạo ấn tượng cho người đọc về quá trình phát triển của văn học Việt Nam qua các giai đoạn từ đầu đến giữa thế kỷ XX.

Ông thường đi sâu vào phân tích quá trình sáng tác, quá trình trưởng thành và đổi mới trên các phương diện nghệ thuật của các nhà văn. Những nhà văn được ông đánh giá cao, trước hết phải là người có công với “nền Quốc văn”, có công trong việc thúc đẩy “sự tiến hóa của nền văn học dân tộc” theo xu hướng hiện đại. Trong cách nhìn nhận của Vũ Ngọc Phan, người ta đã hình dung ra: Văn học Việt Nam trong mấy chục năm đầu thế kỷ - đã từ những nhà biên khảo với thứ văn học chịu ảnh hưởng sâu đậm của “nền văn hóa Tàu”, đến một thứ văn học chịu ảnh hưởng Âu Tây nhiều hơn về thể cách, và cuối cùng là sự “quay hẳn về dòng văn học Việt Nam theo chủ nghĩa vị nhân sinh” (nhân sinh được hiểu theo nghĩa rộng). Về thơ, người ta cũng nhận thấy có một phong trào rõ rệt. Các nhà thơ đã bước từ cái khuôn khổ bó buộc của thơ Đường, với niêm luật chặt chẽ, khắt khe để đến với những lối thơ tự do và sau đó tự tìm ra con đường phù hợp với tâm hồn người Việt Nam. Thơ của các nhà thơ Thơ mới về sau không quá thiên về thơ Đường mà cũng không quá thiên về phương Tây.

Đối với các tác phẩm bút ký và phóng sự, Vũ Ngọc Phan cho rằng, đây “là hai loại rất gần nhau, nhưng ai cũng phải công nhận rằng phóng sự và ký là hai loại đã chịu ảnh hưởng Âu Tây nhiều hơn cả về thể cách, và có lẽ trong hai loại này còn lâu ta mới tạo được lấy một lối văn phù hợp của dân tộc Việt Nam”. Có thể nhận định này của Vũ Ngọc Phan là không chính xác, bởi trong thực tế, văn học Việt Nam đã có những tên tuổi lớn thành công trên thể loại bút ký và phóng sự như Vũ Trọng Phụng, Nguyễn Tuân. Đối với

thể loại lịch sử ký sự, biên khảo và phê bình, Vũ Ngọc Phan cho rằng đây “có lẽ các nhà văn ta chậm tiến nhất”. Ông lý giải sự chậm tiến của các nhà văn Việt Nam là do việc tra cứu tài liệu lúc bấy giờ rất khó khăn, nhất là những “sử liệu di truyền” đến thời điểm bấy giờ vẫn chưa có được một cây bút phê bình nào phê bình nội dung cho thật tường tận. Về thể loại phê bình, có thể là những nhận xét khắt khe nhưng chính xác khi ông cho rằng, “nếu người cầm bút còn xét đoán theo tình cảm và theo sự đổ kỵ thì đến sự công bình cũng không thể có, chứ chưa nói đến tìm chân lý và tìm cái đẹp trong thơ văn” [2; tr.286].

2.2. Phong cách nghiên cứu, phê bình khách quan, đúng mực

Đòi hỏi đối với người làm phê bình văn học trước hết phải là người biết thưởng thức tác phẩm và nắm được cái “cơ bản” ở nhà văn. Vũ Ngọc Phan là người rất biết thưởng thức, tất nhiên là những thưởng thức kiểu này sẽ mang tính chủ quan, rất dễ sa vào cảm tính hoặc xúc động riêng tư. Ông cho rằng: “Thưởng thức là ngưỡng cửa của phê bình. Chưa bước qua ngưỡng cửa ấy mà nhảy vào cầm bút phê bình thì nhất định mắc phải sai lầm tai hại. Không còn gì ngượng bằng đọc một bài người ta đem dẫn toàn những câu thơ dở và những câu ca dao dở mà lại khen là hay, như vậy không những làm cho những độc giả sành tức cười, mà còn làm cho nhà văn, nhà thơ có văn, có thơ được phê bình bực bội” [3; tr.132]. Vũ Ngọc Phan rất khéo léo trong việc kìm nén những cảm xúc của mình, cho nên lời phê bình của ông vừa nhẹ nhàng vừa đủ độ, thể hiện trình độ hiểu biết uyên thâm, bao quát và công phu tích lũy lâu dài. Vũ Ngọc Phan bước vào nghề một cách tự tin, không vội vàng, không ồn ào cũng không tìm cách gây sự chú ý của người khác. Theo nhận xét của Vũ Ngọc Khánh: “Có thể nói, đến với văn học phê bình Việt Nam trước 1945, ta có thể gặp nhiều *cái hay* ở Hoài Thanh, và nhiều *cái đúng* ở Vũ Ngọc Phan” [3; tr.66]. “Cái hay” vừa do tài năng vừa do đối tượng của người phê bình tạo nên, nhưng “cái đúng” chắc chắn là do sự chính xác, khoa học và cả sự “mục thước” của một phong cách phê bình mà làm nên.

Thái độ phê bình văn học của Vũ Ngọc Phan là một ưu điểm khác rất đáng để chúng ta suy ngẫm. Ông trân trọng tài năng, đề cao các thành tựu, nhưng bao giờ cũng có mức độ, không quá lời. Những khuyết điểm hay nhược điểm của tác giả, tác phẩm đều được ông chỉ rõ, với một thái độ rất bình tĩnh, nhã nhặn, nhiều khi hóm hỉnh, thâm thúy kiểu nhà Nho, (Vũ Ngọc Phan ban đầu cũng học chữ Hán, có thể coi là xuất thân Nho học). Khi thấy người khác làm phê bình một người nào đó mà cứ ham trích dẫn sách nọ sách kia, ông bình luận một cách khéo léo: “Nói một câu hợp lẽ, việc gì phải viện đến nhiều thầy như thế. Sau nữa, đã biết viết tất phải biết đọc, cần gì phô cái đọc của mình!”. Đôi khi ông có cách nêu ưu điểm của người viết mà lại để người viết và bạn đọc thấy nhược điểm của tác giả. Như trường hợp nói về Lê Văn Trương, ông trích câu kết thúc cuốn tiểu thuyết *Tôi là mẹ*: “Nàng ôm con se sẽ ru: Sương buồn âm kín non sông”, và ông cho rằng: “Đó là cái giọng mà Lê Văn Trương thường không có” [3; tr.141]. Sự tinh tế của Vũ Ngọc Phan thể hiện từ những chi tiết nhỏ như vậy.

Vũ Ngọc Phan đã phản bác lại ý kiến của một số người đương thời khi phê bình tiểu thuyết *Tố Tâm* của Hoàng Ngọc Phách, “đã không đặt nó vào thời của nó” nên người ta đã chê nó là không hợp thời về chuyện lại hợp thời về cả văn nữa” [2; tr.195]. Vũ Ngọc Phan cho rằng: “Cố nhiên nó không phải “truyện của thời nay”, tuy nó mới ra đời cách đây hai mươi năm. Hai mươi năm, giá ở một nước đã tới trình độ tiến hóa đầy đủ thì chỉ là một thời gian không đáng kể. Nhưng ở vào nước Việt Nam ta sự tiến hóa đang rất mau, rất bùng bật từ khi tiếp xúc với nền văn minh Tây phương, hai mươi năm có thể coi là một thế hệ” [2; tr.195]. Vì thế, sau khi phân tích, bình luận về tác phẩm này, ông đã có những đánh giá rất công bằng: “*Tố Tâm* là một quyển truyện viết rất văn hoa mà kết cấu cũng khá và ra đời trong cái thời mà tiểu thuyết sáng tác còn thấp kém, Quốc văn còn trong thời kỳ phôi thai. Chính vì lẽ đó, *Tố Tâm* là cuốn tiểu thuyết đầu tiên được mọi người chú ý một cách đặc biệt”. Đồng thời, Vũ Ngọc Phan cũng khẳng định công lao to lớn của người viết tiểu thuyết “đi tiên phong” ở nước ta, từ Nguyễn Bá Học, Hoàng Ngọc Phách, đến Hồ Biểu Chánh và ông cho rằng, chính họ là những người đặt những viên gạch đầu tiên để xây dựng nên nền móng của tiểu thuyết Việt Nam hiện đại.

Vũ Ngọc Phan có nhiều nhận xét, nhận định chuẩn xác, đúng mực đối với các nhà văn trẻ hồi bấy giờ. Ông từng ca ngợi Trương Vĩnh Ký là “một nhà bác học, có óc tổ chức và phương pháp chứ không phải là một nhà văn như những nhà văn khác” [2; tr.36]. Đây là sự ghi nhận đối với một con người có sức làm việc với một bộ óc phi thường (là người Việt Nam duy nhất cho đến bây giờ biết 28 thứ tiếng, trong đó có 5 ngoại ngữ được ông sử dụng thành thạo: Hán, Pháp, Việt, Lào, Khomer; là người đã viết hàng trăm cuốn sách các loại, trong đó có nhiều cuốn có giá trị). Vũ Ngọc Phan cũng đánh giá cao công lao của Phạm Quỳnh và Nguyễn Văn Vĩnh trong vai trò những người “khai thác lúc đầu nền Quốc văn ngày nay”. Chính điều đó đã khiến người ta không thể quên được các tờ Tạp chí như *Nam phong*, *Đông Dương* mà linh hồn của chúng chính là hai con người nổi tiếng trên kia. Vũ Ngọc Phan đã so sánh nhà văn Khái Hưng với thi sỹ lừng danh Alfred Musset của nước Pháp, người được thanh niên Pháp coi là thần tượng. Trong khi đó, ông lại phê bình ngòi bút của Trương Tửu là một ngòi bút “thiên vị, chỉ biết theo khuynh hướng chính trị của mình”, “dùng những lời lẽ to tát quá để phát biểu ý kiến về những cái hết sức nhỏ trong một quyển sách. Có thể nói: ông là người dùng dao mổ trâu để cắt tiết gà” [3; tr.100]. Khi phê bình nhà văn Nguyễn Tuân, một cây bút tài hoa vào loại bậc nhất làng văn thời bấy giờ, Vũ Ngọc Phan đã cho rằng, tập bút ký *Vang bóng một thời* của Nguyễn Tuân thực sự là một thứ “đồ cổ quý giá”. Vũ Ngọc Phan đã chỉ ra cái phong cách đặc biệt khác đời của Nguyễn Tuân, đó là “tính hào hoa và giọng khinh bạc bậc nhất trong văn giới Việt Nam hiện đại”. Ông đã đề cao thứ văn chương của Nguyễn Tuân, đó là thứ văn chương không giành cho những người “nông nổi” thương thức và cho rằng đó là thứ văn của tương lai. Ông viết: “Một ngày không xa, khi văn chương Việt Nam được người Việt Nam hâm chuộng hơn bây giờ, tôi dám chắc những văn phẩm của Nguyễn Tuân sẽ còn có một địa vị

xứng đáng hơn” [2; tr.36]. Những dự đoán của Vũ Ngọc Phan quả là sáng suốt, sau nửa thế kỷ, văn phẩm của nhà văn họ Nguyễn mới được những người am hiểu, coi trọng văn chương đánh giá một cách công bằng, đúng đắn.

Vũ Ngọc Phan thường sử dụng phương pháp so sánh, nhằm nêu bật những nét đặc sắc, cái mới mẻ trong phong cách nghệ thuật của các nhà văn hiện đại. Ngoài ý nghĩa nhấn mạnh, khẳng định đặc điểm nghệ thuật của từng nhà văn, cách làm đó của ông còn chứng tỏ sự hiểu biết rộng rãi và cái nhìn sáng suốt, có tầm khái quát cao của một nhà khoa học. Khi so sánh thơ của Vũ Hoàng Chương và Lưu Trọng Lư trên các phương diện âm điệu, lời thơ, thái độ tình cảm trong thơ để nhận diện những nét đặc trưng của họ, ông viết: “Trái hẳn với Lưu Trọng Lư là Vũ Hoàng Chương rất chú trọng đến sự gọt rửa lời thơ, nên thơ của ông là thơ của một thanh niên mà nhiều lúc giọng già cóc cách” [2; tr.361]. Ông cũng cho rằng thơ của Lưu Trọng Lư đầy tình và mộng, thơ của Vũ Hoàng Chương là thứ thơ của một thanh niên già trước tuổi, chán ngán sự đời và chán ngán một cách mát mẻ. Đã thế thơ của Vũ Hoàng Chương lại không được thành thật cho lắm, nên giọng thơ của ông không bao giờ thiết tha bằng thơ của Lưu Trọng Lư... Đối với nhà thơ Huy Cận, Vũ Ngọc Phan đã so sánh với Xuân Diệu và Lưu Trọng Lư để thấy được phong cách riêng biệt của các nhà thơ này. Ông cho rằng: “Huy Cận hơn Lưu Trọng Lư ở sự chọn chữ, lựa câu, ở sự hiểu biết cái ma lực của mỗi chữ nhưng lại thua Xuân Diệu và Lưu Trọng Lư về sự thành thật. Thơ Huy Cận thì thanh cao, trong sáng nhưng kém bề thiết tha thành thực, là những điều cốt yếu trong thơ Xuân Diệu. Khi phê bình Lan Khai, Vũ Ngọc Phan đã so sánh với Lê Văn Trương và cho rằng: “Đọc Lê Văn Trương từ những tác phẩm đầu tiên đến những tác phẩm gần đây nhất, người ta không thấy thay đổi mấy tý; nhưng đọc Lan Khai từ trước đến nay, người ta thấy ông thay đổi, luôn luôn gắng sức để rời bỏ loại nọ sang loại kia... Lan Khai là một lão tướng trong làng tiểu thuyết đang gắng tìm đường mới nhưng trước khi ông tới đích, người ta không thể quên lối cũ của ông, lối tiểu thuyết truyền kỳ nó đã làm cho ông được một hồi nổi tiếng” [2; tr.223].

3. KẾT LUẬN

Trong bối cảnh của nền phê bình văn học Việt Nam đầu thế kỷ XX, Vũ Ngọc Phan được xem là một trong những người làm công tác nghiên cứu có phương pháp khoa học hiện đại với tư duy mạch lạc trong việc chia tác giả văn học thành các thời kỳ, chia tác phẩm thành các thể loại khác nhau. Đồng thời Vũ Ngọc Phan đã tạo cho mình một phong cách phê bình giản dị, khách quan và đúng mực. Đối với một nhà nghiên cứu, phê bình văn học, chuyên tâm và có kết quả ở một lĩnh vực nghiên cứu đã là một thành công lớn. Thành công trên cả lĩnh vực sưu tầm, biên khảo, nghiên cứu, phê bình và làm tốt vai trò của một người quản lý, Vũ Ngọc Phan xứng đáng được vinh danh trong đội ngũ những người có công lao to lớn cho nền văn học Việt Nam hiện đại.

TÀI LIỆU THAM KHẢO

- [1] Vũ Ngọc Phan (2000), Tập 1, Nxb. Hội Nhà văn, Hà Nội, tr.286.
- [2] Vũ Ngọc Phan (2000), Tập 4, Nxb. Hội Nhà văn, Hà Nội, tr.40 - 283.
- [3] Vũ Ngọc Phan (2000), Tập 5, Nxb. Hội Nhà văn, Hà Nội, tr.223.
- [4] Nguyễn Ngọc Thiệp (1993), *Vũ Ngọc Phan trong nghiên cứu văn học theo đặc trưng thể loại và phong cách*, Tạp chí Văn học, số 1, tr.40.
- [5] Trần Thị Việt Trung (1994), *Nhà văn hiện đại - Một thành tựu của phê bình văn học Việt Nam trước 1945*, Tạp chí Văn học, số 5, tr.15 - 37.

**THE LITERARY CRITIC METHOD AND STYLE OF VU NGOC PHAN
(LOOKING FROM *MODERN WRITERS*)**

Vu Thanh Ha

ABSTRACT

The article studies the literary critical method and style of Vu Ngoc Phan, one of the first rate-theoreticians, literary critics of modern Vietnamese literature. He is a vanguard generation in applying the method of modern criticism in literary sciences in Vietnam. Vu Ngoc Phan has created a special style in the literary criticism by the success of Modern Writers.

Keywords: *Vu Ngoc Phan, style, modern writes.*